

יגל ליב

בראשות הרב"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'יביע אומר'
וארגון 'ענפים'

פרשת ואתחנן

כח התפילה

"ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמר". פרשת ואתחנן היא הפרשה שבה לומדים את כל הלכות תפילה. מהמילה "ואתחנן" לומדים איך לגשת לקדוש ברוך הוא: מתוך ענווה. תחינה באה מלמטה. לא לומר "בורא עולם, זה לא מתאים לי". אם משה רבנו התחנן - קל וחומר

אנחנו. ועוד לומדים: כשכא להתפלל, אל תבקש ישר - קודם תשבח. כמו ילדים שלעולם לא מסתכלים עליך, וכשצריכים כסף: "אבא, כסף!" בן צריך לבוא: "אבא, איזה אבא טוב אתה, אני מתפעל ממך" - מיד נותן.

כך התפלל משה: "ה' אלוקים, אתה החילות להראות את עבדך את גדלך ואת ירך החזקה, אשר מי אל בשמים ובארץ אשר יעשה כמעשיך". קודם משבח - ואחרי כך: "אעברה נא ואראה את הארץ הטובה". אתה גדול, חזק, גיבור, טוב - תן לי להיכנס לארץ. מלאכי השרת קיבלו הוראה מבורא עולם לסגור שערי תפילה. כל תפילה של אדם יש לה שער למעלה, ובורא עולם גזר שמשא לא יכנס. אבל הוא ידע שמשא יודע מה זה כח תפילה, ושהוא הולך לעשות "בלגן". אמר: סגרו שערי תפילה.

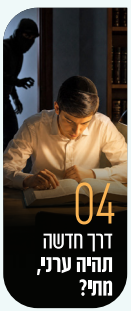
ומשה רבנו? עמד בתפילה ושבר את כל השערים. חתירות. התפלל חמש מאות וחמש עשרה תפילות, כמניין "ואתחנן", וכל אחת בנוסח שונה. הקדוש ברוך הוא לא רצה לקבל כי ידע: אם משה יכנס לארץ, יבנה בית מקדש שלא ניתן להחריבו. וכשעם ישראל יחטא, העונש יפול על בני אדם ולא על עצים ואבנים. אומר ה': מוטב שמישהו אחר יבנה. הגיע מצב שעוד תפילה אחת - ומשה חייב להיכנס. מלך מלכי המלכים נאלץ

להתגלות: "רב לך, אל תוסף דבר אלי". עוד תפילה - אני חייב לשמוע.

אומר רבי נחמן מברסלב: אין דבר בעולם שתפילה לא יכולה להביא. השאלה היא המספר. הניסיון הגדול ביותר הוא כמה פעמים התפללנו ולא קיבלנו - עשר שנים, עשרים שנה. ואז אומרים: אין טעם בתפילה. וזו הטעות! לכל דבר קצוב מספר, ואם תעבור אותו - תקבל. לכן הקדוש ברוך הוא היה חייב לומר "רב לך". כי עוד תפילה אחת - נגמר הסיפור.

הפה של יהודי זה כח אדיר, כמו פצצת אטום. אבל אנחנו לא יודעים להשתמש בו. אנשים גונבים ומתייאשים, ויש להם בפה את הכלי החזק ביותר בעולם. אתה באוטו? דבר עם אבא. אתה רווק ורוצה אשה טובה? כל היום תתפלל. "אין יאוש בעולם כלל" - רבי נחמן. רק אל תתייאש. אבל תיזהר: לפעמים אדם מתפלל על דברים שלא טובים לו - להתחנן דווקא עם האשה הזאת, לזכות בהגרלה. תתייעץ עם רב. ואם הרב יגיד שזה טוב - תתפלל עד שתכריח את הקדוש ברוך הוא. "רב לך" - בורא עולם חייב להתערב. ויש עוד יסוד גדול בפרשה: "ואהבת את ה' אלוהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך". אומר הרמב"ם: מי שאוהב את ה' צריך לקרב את בניו התועים, ואני הייתי אומר גם את ההפך - מי שלא מקרב, אינו אוהב באמת. לאהוב את ה' פירושו לקרב. זה כמו מי שאומר: "אני אוהב את אשתי!"... אך לעולם אינו קונה לה מתנות - אתה לא אוהב, אתה משקר. אם אתה אוהב - תראה את זה במעשים, וזה מתחיל בקירוב יהודים.

שבת שלום ומבורך!

04 דרך חדשה
תהיה ערני,
חתי?

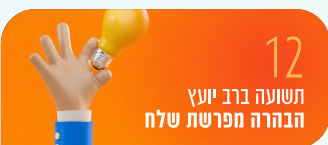
02 שאל את הרב
האם מותר להכין
סניצ'ה בשבת?

07 לגדל בתכמה
איך להחזיק
את העט?

08 לחיות באמונה
חתי אדיה מאושרת?

12 תשועה ברב יועץ
הבהרה מפרשת שלח

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

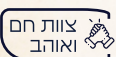
יום	ת"א	ח"פ	ב"ש
כניסה	19:24	19:27	19:26*
יציאה	20:15	20:17	20:16
ר"ת	21:08	21:12	21:11

בירושלים: ללנהיים 40 דק' 19:06

צוות ישיבת "יגל ליב"

בראשות הרב יגאל כהן שליט"א

פועל רבות במתן מעטפת חמה ומכובדת כדי שבחורים יוכלו ללמוד תורה לשמה באהבה.

צוות חם
ואוהב

מפנקות
ארוחות

בניין חדש
מפואר

החלק שלך בנצח <
03-8000-770

ישיבת
יגל ליב

יגל לבם

בתורת

תומכים בלימוד התורה
ושותפים בזכויות לנצח.

שאל את הרב

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
2381*

היוצא מבית הקברות, האם צריך ליטול ידיו. ואם כן, כיצד?

היוצא מבית הקברות צריך ליטול ידיו, ונחלקו הפוסקים האם צריך ליטול ג' פעמים לסירוגין או שדי בפעם אחת, ולהלכה יש להחמיר בזה ליטול ג' פעמים לסירוגין.

ונוהגים שלא לנגב הידים, אלא מניחים אותן רטובות עד שיתביישו מעצמן. ובימי החורף שהקור גדול, מותר לנגבם.

(שלחן ערוך סי' ד סעיף יח. ומש"כ אי בעי ג' פעמים, הוא תלוי האם חיוב הנטילה משום רוח רעה, כמבואר במהרי"ל סי' כג, או שמא הוא משום נקיות כדמוכח בארחות חיים הלכות נט"י סי' י. וע' הלכה ברורה שם בירור הלכה סק"ל. ומש"כ לגבי הניגוב, הוא בבן איש חי פרשת תולדות אות טז.)

האם לאחר לווית המת, צריך ליטול ידים?

אין צריך ליטול ידים, אלא ההולך בין הקברים בבית הקברות (כאמור בהלכה קודמת), או הנוגע במת, או שנכנס לד' אמות של מת, או שנכנס לאוהל המת. אבל אם מלווה המת, ואינו נמצא בתוך ד' אמותיו, אין צריך ליטול ידיו. ויש מחמירים אף שלא נכנס לד' אמותיו, אך כאמור להלכה יש להקל בזה. (שלחן ערוך שם. מג"א שם ס"ק כא. ומש"כ שאם לא נכנס לד' אמותיו א"צ נטילה, כן הוא באשל אברהם ס"ק כא. ובעמודי השלחן ס"ק יט. וכן הביא להלכה הכף החיים שם אות עז. וע' יפה ללב ח"ג יו"ד סי' שעו סק"ב, דמשמע להחמיר.)

האם מותר להכין "סביצ'ה" בשבת?

אופן הכנת ה-סביצ'ה, הוא ע"י שחותכים הדג לחתיכות קטנות, ועל גבי חתיכות הדג סוחטים לימון, כדי שהוא יכבוש את הדג 'הנא', ולאחר מכן מוסיפים שמן זית ועשבי תיבול, ולהלכה מותר לעשות כן בשבת, אף על פי שהלימון כובש את הדג, ופועלת הכבישה אסורה בשבת, מכל מקום כיון שמוסיפים לכך שמן זית, הוא עוצר את פועלת הכבישה האסורה, מותר לעשות כן בשבת. וישתדל לשפוך השמן קודם ללימון או שיעשה כן מיד לאחר סחיטת הלימון בלא שהייה.

ואם הוא עושה כן ע"י דג שכבר נכבש מערב שבת, מותר לעשות זאת בשבת, אפילו שאינו מוסיף שמן.

(שלחן ערוך סי' שכא סעיף ג. משנ"ב שם ס"ק יד. חזון עובדיה שבת ח"ד עמ' תנא. וע' בספר כי בו שבת ח"ג עמ' תקכב, שכתב להחמיר בזה, ובמק"א השבנו ע"ד.)

משלחן רבנו

לכבוד ידידי ורעי מזכה הרבים... שליט"א.

אודות שאלת מר בענין שתי עיסות שבכל אחת יש שיעור הפרשה חלה (דהיינו יותר מ-1560 גרם), ורוצה להפריש חלה מעיסה אחת על חברתה, האם מותר לעשות כן.

בשלחן ערוך (יו"ד סי'). מבואר שאם לשו עיסה ואין בה שיעור, ואחר כך לשו עוד עיסה וגם בה אין שיעור הפרשת חלה, אבל בצירוף שניהם יש שיעור הפרשת חלה, אם לא מקפידים שיתערבו זו בזו, והעיסות נוגעות זו בזו, או שמניחים אותן בסל אחד, הרי ששתי העיסות מצטרפות לשיעור הפרשת חלה, אבל באופן שיש בכל עיסה שיעור הפרשת חלה, ורוצה רק לצרפן כדי להפריש על מעיסה אחת על חברתה, מותר לעשות כן אפילו שאינן נוגעות זו בזו או שהסל מצרפן, וכל מה שצריך שיגעו זו בזו, או שהסל יצרפן, היינו שאין בכל אחת מהן שיעור הפרשת חלה. ונמצא א"כ שבשאלה הנזכרת אין צריך שיגעו העיסות זו בזו או שהסל יצרפן, אלא כל שהן לפניו, יכול להפריש מאחת על חברתה.

ואמנם הט"ז (שם), כתב שהוא דוקא ששתי העיסות הן טעם אחד, אבל כשהן ב' טעמים שונים כגון שאחת מתוקה ואחת מלוחה, אינן מצטרפות זו לזו. וכן כתב הערוך השלחן (שם סעיף ז). אבל בלבוש (יו"ד סי' שכו), כתב שאין לחלק בזה, ואפילו שהן ב' טעמים, הרי שהעיסות מצטרפות, אפילו שהן ב' טעמים. והאמת שכן הוא פשוט לשון מרן למעיין שם. וכן פסק בילקוט יוסף באוצר דינים לאשה ולבת (עמ' תרמוח) ע"ש.

ולכן מסקנת ההלכה: אם בשתי העיסות יש שיעור הפרשת חלה, כל ששתיהן נמצאות לפניו, הרי שהן מצטרפות, אפילו שאינן נוגעות זו בזו. ומכל מקום, טוב שגם באופן כזה יגעו זו בזו שיוכל להפריש לפי כל השיטות.

החותם בברכת כהנים באהבה יגאל כהן

סרקו את הקוד

בספר 'שער הבטחון המבואר' של הרב יגאל כהן תמצא תשובות אמיתיות לנשמה והשראה שבונה עומק פנימי אמיתי. התקשרו: 03-8000-770

כל מה שצריך זה רגיעה לנשמה

מתוך ספרו של מרן
ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז צוק"ל
הרב אחיה עובדיה

מדי
שבת

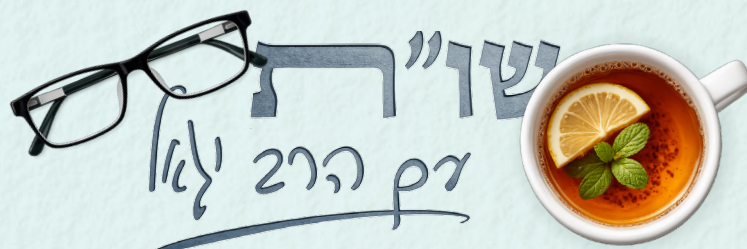
שכר העולם הבא

הפסוק האחרון בפרשה: "ושמרת את המצוה ואת החוקים ואת המשפטים אשר אנכי מצוך היום לעשותם" (ו, יא). חכמים דרשו (עירובין דף כב ע"א): "היום לעשותם ולא מחר לעשותם, היום לעשותם ומחר לקבל שכרם". "היום לעשותם" - אפשר לקיים מצוות רק בעולם הזה, "ולא מחר לעשותם" - בעולם הבא אי אפשר לקיים מצוות. "היום לעשותם ומחר לקבל שכרם" - שכר מקבלים בעולם הבא, אבל בעולם הזה אין שכר. היה חכם אשכנזי בחוץ לארץ ששאל: איך חכמים דרשו שתי דרשות ממלה אחת, גם "היום לעשותם ולא מחר לעשותם", וגם "היום לעשותם ומחר לקבל שכרם"? אבא אמר: זה לא שתי דרשות, זו דרשה אחת, "היום לעשותם ולא מחר לעשותם", רק בעולם הזה אדם יכול לקיים מצוות, ולא בעולם הבא, כי בעולם הבא מקבלים שכרם.

הגאון מוילנא לפני פטירתו היה בוכה, אמרו לו: על מה אתה בוכה? בעולם הזה לא נהנית משום דבר, כל היום אתה יושב מול החלון כשהוא סגור ולומד תורה, ואוכל כזית בבוקר וכזית בערב, ולא נהנית מהעולם הזה. אמר להם: אני בוכה, כי בעולם הזה בכמה פרטות אפשר לקיים מצות ציצית, ובעולם הבא כמה כסף שאדם ישלם לא יוכל לקנות ציצית ולא יוכל לקיים מצוות. "היום לעשותם", בעולם הבא אין אפשרות לקיים מצוות, אבל "מחר לקבל שכרם", בעולם הבא מקבלים שכר על המצוות שאדם עשה בעולם הזה.

לפעמים אומרים: איפה השכר בעולם הזה? איפה הקדוש ברוך הוא נמצא במלחמה הזאת? אבל צריך לזכור כמה נסים הקדוש ברוך הוא עשה לנו. יש ספר שמונה ששים נסים שהיו במלחמה הזאת. לפני פסח (בשנת תשפ"ד) איראן המטירה עלינו שלש מאות ושלשים ואחד טילים, ולא פגע בנו שום טיל. חלק מהטילים יורטו וחלק הלכו באויר. זה לא דבר קל ופשוט. "שלא אחד בלבד עמד עלינו לכלותנו - שלא" בגימטריא 331 - אלא שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותנו, והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם". היו לנו הרבה נסים.

לרכישת הספר מדי שבת <<< 053-3178863

אל"ה: אני עוסק לפרנסתי כזמר אירועים, לצערי אבא שלי נפטר בפתאומיות, האם מותר לי להמשיך לשמח יהודים באירועים בתוך שנת האבל? והאם זה משנה אם אבא שלי שמר תורה ומצוות?

תל"ה:

בספר חזון עובדיה אבילות (ח"ב עמ' שמט) כתב: שמי שמתפרנס ממניגה מותר לו להמשיך לנגן גם בימי האבל שלו ואפילו בתוך ימי השלושים, והוא הדין לזמר ששר שיהיה מותר לו לאחר השבעה להמשיך ולשיר כיוון שזה לצורך פרנסתו.

אל"ה: בצעירותי הייתי מתפרנס מגביית חובות ודברים לא טובים, ופעם אחת גם רצחתי מישהו תמורת סכום כסף גדול, ב"ה חזרתי בתשובה לפני 15 שנה ואני עדיין מנסה לתקן את מה שקלקלתי. שאלתי היא: אף אחד לא יודע על העבר שלי, ואני לבוש ממש כמו בן תורה עם מגבעת וחליפה והציבור מבקשים למנות אותי לחזן בית הכנסת בשל קולי הערב, האם מותר לי להסכים לכך?

תל"ה:

הרמ"א בסימן נג ס"ה כתב שמי שהרג את הנפש במזיד אין למנותו לשליח ציבור קבוע ואפילו שחזר בתשובה. אולם המגן אברהם שם כתב בשם הפוסקים שדווקא לשליח ציבור של תעניות שגזורים על הציבור אסור למנותו חזן, אבל לימים נוראים ושאר ימים מותר למנותו. וכן פסק המשנה ברורה. וז"כ בכף החיים (אות נז). ובחזון עובדיה ימים נוראים (עמ' לו) כתב: שבזמננו בעלי תשובה אפשר למנות אותם לשליח ציבור קבועים בגלל שכולם נחשבים כתינוקות שנשבו שגדלו בבתי ספר ממלכתיים. ועיין עוד בחזון איש בעניין זה.

אל"ה: התחלתי את חיי הציבוריים כזמר הופעות מצליח, וכעת חזרתי בתשובה בזכותך, ואני יודע שאסור להקיד מעורב, הבעיה שבציבור החרדי אף אחד לא מכיר אותי ואין לי איך להתפרנס (הייתי מופיע ערב ערב). אני חושב שמצאתי פתרון שאני צריך עליו את האישור של הרב: יש לי חבר די-ג'יי שמקבל אירועים מעורבים, והוא מציע להם אותי כזמר רק בזמן האוכל ללא הרקדה, האם מותר לי לשיר ככה?

תל"ה:

מותר לך לשיר בשעת ההפסקה כשאתה ריקודים, ואפילו שהגברים והנשים יושבים בתערובת, כיון שאין שם ריקודים.

אל"ה: האם מותר לתלות "פטום הקטורת" (שכתוב על קלף) במקום שעוברות נשים לא צנועות?

תל"ה:

אם תולים את פטום הקטורת על הקיר והוא גבוה יותר משמונים ס"מ מהקרקע, מותר לתלותו, ואפילו שעוברות שם נשים בחוסר צניעות, מפני שנחשב שהפטום הקטורת נמצאת במקום מפני עצמו.

וכן כתב בשו"ת יביע אומר (ח"ג יור"ד סי' טז ה"א) לגבי מזוזה שתלויה למעלה מעשרה טפחים שמותר לתלותה אפילו שהיא גלויה ומתלבשים לידה, מכל מקום כיון שהיא רשות בפני עצמה הרי שזה מותר וכ"פ הראשון"צ הרה"ג ר' דוד יוסף שליט"א בספר הלכה ברורה (ח"ג עמ' רפא).

מסעדת החסד
בראשות הרב
יגאל כהן
מגישה ארוחות
חמות ומכובדות
ולא משאירה אף
אחד רעב

| ארוחות חמות | מצרכי מזון למשפחות |
| פעילות רציפה מדי יום |

היו שותפים בחסד < 03-8000-770

שמירת הלשון

הרב אהוד מולאי
מחבר הספר "ואהבת לרעך כמוך"
"יהי ביתך
פתוח לרווחה" (אבות א' ה')

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מבחורים מהעיר אשקלון, שנסעו לשבת קודש למושב מירון, לזכות בציון הקדוש להתפלל, שרבי שמעון יהיה מליץ יושר עליהם לפני האל. כליל שבת אחר תפילת ערבית, ניגש אליהם יהודי בצורה חמה ולבבית, והזמין אותם בחיוך גדול לביתו, להיות בסעודות שבת יחד אתו. ובכל השבת היה שפע גדול, שירה ושמחה ונהנו מהכל, ובפרט מהאוכל שהיה מאוד מיוחד, שעשה עונג שבת לכל אחד ואחד. ודברי התורה היו מעל הכל, והאירו את נשמתם באור גדול.

וכעת שואלים הבחורים מאשקלון, האם מותר לומר לחברים מפתח-תקוה בת-ים וחולון, על אותה הכנסת אורחים מיוחדת, או שבאסור לשון הרע היא גובלת?

ועניתי לאותם בחורים יקרים, שבקיום תורה ומצוות מתפארים, שכותב החפץ חיים בספרו כלל יסודי (כלל ט' הל' ג'), המחייב את כולם אשכנזי וספרדי, שאסור לאדם לשבח את החבר, אם על ידי זה יהיה נזק לאחר. כגון שאומר ברחוב ליד ההמון, גם ליד אנשים בעלי שיעון, שחברו מכניס אורחים מאוד גדול, ויודע לפנק את הזולת מבלי לחדול. כי על ידי כך יסורו אנשים רעים אל מעונו, ולאט לאט יכלו את ממונו.

ומזה נלמד גם לאדם שקיבל הלוואה מחבר, שהוא תמיד מפרגן לו ועוזר, שאם יפרסם לכל את גודל טובתו, יכול להגיע על ידי כך לרעתו. שיבואו אנשים שיבקשו ממנו הלוואות, וישארו כלפיו לעולם בעלי חובות (שם).

ואם מספר זאת בפני אנשים הגונים, שענין צדקה וחסד הם כבר מבינים, ועושה זאת בצנעה ולא לפני כולם, באופן הזה הוא טוב ומושלם, ומותר לספר על אותו חבר, שהוא בעל חסד ולכולם הוא עוזר (הגר"ש דבליצקי זה השלחן ח' א' עמ' ס"ד).

וה' יתן להם שכרם מושלם, וישפיע שפע גדול לכל העולם. אמן כן יהי רצון.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו
בהלכות שמירת הלשון בטל: 077-2222-069
(שלוחה 3 ואחר כך הקס 1).

דרר חדשה ערנות תדירה

הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

אמר רבי אליהו אליעזר דסלר זיע"א: "כך היא דרכו של היצר, בכל שלב של התקפה חדשה, הוא ממציא שוב חידושים. חשבת מקודם שכבר ניצחת אותו, עכשיו אתה רואה שהוא מנסה כבר להתקיף אותך מצד אחר, מעניין לעניין באותו עניין. אילו היה לוחם בדרך קבועה, היה קל יותר להילחם בו, אבל מאחר שמשנה הוא את טכסיסיו תדיר, ובוחר תמיד בצורת התקפה חדשה, לכן המלחמה בו קשה, ודורשת ערנות תדירה וחיזוקים חדשים. מכתב מאלהו (ה"ג עמוד ל"ט).

להיות ערני

אחים יקרים! צריכים לדעת, שאחת מהשיטות לנצח את היצר הרע, זה לצאת למלחמה! כי אם האדם ישב בבית שאנו ושלי, ויאמר: כשידפוק האויב בדלת, אכנו אפיים, בסכנה גדולה הוא עומד! וכבר תמה רבי איצלה זיע"א ושאל: הרי הקב"ה נתן בחירה לאדם, לבחור בין הטוב ובין הרע, ואם כן, צריך היה להיות כוחם של היצר הטוב והיצר הרע שווה, והיאך נסביר את המציאות, שסוף סוף רוב העולם אצים רצים ונסרכים אחרי יצרם הרע?

ותירץ: שבאמת יש ליצר הטוב אותו כח כמו ליצר הרע, אלא, שהיצר הרע ער ועומד למלחמה בכל עת ובכל שעה, אבל יצר הטוב ישן... וצריך להעיר. וזהו מה שאמרו רבותינו ז"ל (ברכות ה' ע"א): "לעולם ירגיז אדם וכו'", היינו שיעורר את היצר הטוב, לצאת ולעמוד במלחמה, ולא להתנמנם בשאננות. ירגיז! בכעס ובנחישות!

פיתוי היצר הרע

סיפר רבי דוד פוברסקי זיע"א על רבי ירמיהו פריד זיע"א שהיה איש ישיש והתקרב למאה שנים, ועם כל זאת, היה מקפיד להגיע מדי יום ביומו לתפילת שחרית בישיבת פוניבז'. אף שהיה גר סמוך לישיבה, זמן ההליכה מביתו לישיבה ארך לו כשעה שלמה, מחמת גילו המופלג. שאל אותו רבי דוד פוברסקי: עד מתי תמסור את נפשך בגיל זה, לבוא לתפילה בישיבה? ענה לו הרב פריד: הבוקר כששכבתי במטתי, עוד מישהו (היצר הרע) אמר לי דברים כאלו...

יועץ רע

סיפר רבי נפתלי מרופשיץ זיע"א: "בימי הנעורים, בא אלי יצר הרע באשמות הבוקר, ואמר: נפתלי, השעה מוקדמת, עוד לא עלה השחר, שכב עוד קצת. מיהרתי לגעור בו: לך ממני! אתה כבר ער ועובד, ולי אתה מייעץ לשכב?".

עומד מולך

אמר רבי שמחה בונם מפשיסחא זיע"א: "יצר הרע, יש לראותו כרוצח העומד מולך ובידו גרזן, והוא מוכן תמיד להתיז את ראשך מעליך..."

הגנב הגדול

באחת משיחותיו, סיפר רבי אליהו לופיאן זיע"א, שבהיותו בישיבה, נכנס הסבא מקלם זיע"א לבית המדרש, דפק על הבימה והכריז: "האם כך מדברים אל גנב?". תמימה גדולה אחזה בתלמידים, אולם הסבא מקלם לא התרשם מארשת הפליאה, אשר התפשטה על פניהם של הבחורים, רק המשיך: "אמרו נא לי, אילו הייתם מגלים, חלילה, גנב בתוך ביתכם, הייתם פונים אליו בעדינות, ומבקשים ממנו לעזוב את המקום? או אולי הייתם מבקשים ממנו בנימוס רב, שלא לגנוב את רכושכם? בודאי שלא! אתם מיד הייתם צועקים במלוא גרונוכם: עצור! עצור! החוצה! החוצה!" כדאיאת במדרש (בראשית רבה כב, ו), שהיצר הרע דומה ללסטים.

"ומעתה צריכים אתם לידע, כי הוא אף בלימוד המוסר, שכן לימוד המוסר מכוון אל היצר הרע שבתוך האדם, והיצר הרע גנב הוא! הוא מנסה לגזול את זמנכם, ואת סיכויכם לגדול ולהתעלות! הוא מרדים אתכם, ונוסך בכם עצלות, הוא מעסיק אתכם בענינים אחרים, הוא מסיח את דעתכם מן התורה והמצוות, וכך גונב הוא מכם את גדלותכם.

ועל כן, כאשר ניגשים אתם אל לימוד המוסר, אין לכם לגשת אליו בקור ובשלחה, מתוך התבוננות שכלית. אלא, עליכם לגשת אליו מתוך התפעלות ורגש, לקרוא ולזעוק ממעמקי הלב: "גנב! גנב! גנב! גנב! גנב! גנב!"

ארגון "ענפים", בנשיאות הרב יגאל כהן
מזמין אותך לקחת חלק במיזם מרגש של קירוב לבבות
"חברותא טלפונית" - שיחת טלפון שבועית בהתנדבות עם
בנות שמחפשות להתחזק

בזמן הפנוי | בית שלך | מתאים לכל גיל | ללא צורך בנסיון

לפרטים והתנדבות <
055-6-888-010

להיות עם
בשבילה

שיחה אחת בשבוע יכולה לשנות חיים שלמים

בחור ביקש מהרב שלו שיסביר לו כיצד ניתן לבחור את האחת והיחידה... "לך לשדה חיים", אמר הרב, "ובחר את החיטה הגדולה והיפה ביותר. קח אותה, וחזור לכאן. אבל על כלל אחד עליך להקפיד - אתה יכול לעבור דרך כל שורת חיים רק פעם אחת. אינך יכול, בשום אופן, לחזור לאחור".

יצא התלמיד לשדה, והחל ללכת דרך השורה הראשונה של החטים. הוא ראה שיבולת גדולה ויפה, אבל חשב לעצמו שאולי ימצא אחרת, יפה יותר, בהמשך. הוא אכן ראה חיטה יפה בהמשך, אבל לא כמו הקודמת.

לאחר שעבר על פני מחצית השדה, הוא החל להבין שהחטים שהוא רואה עכשיו אינן גדולות ויפות כמו אלו שראה לפני כן. הוא הבין, שהוא "פספס" את החיטה הגדולה ביותר. הוא שב אל המורה בידיים ריקות.

המורה הסביר לו, שזו הבעיה עם רוב האנשים. הם מחפשים את הטוב ביותר, אבל אז אתה מבין שכבר היה לך ביד משהו טוב יותר, ואיבדת אותו.

"אם כך", הוסיף ושאל התלמיד, איך בכל זאת מתחננים?

"כדי לענות על זה, לך לשדה של תירס, ובחר את התירס הגדול ביותר, אבל גם כאן תקף הכלל הקודם - אתה יכול לעבור רק פעם אחת בכל שורה, ואין אפשרות לחזור לאחור".

התלמיד הלך לשדה התירס, אך הפעם נזר לא לחזור על הטעות הקודמת. כשהגיע לאמצע השדה, הוא ראה תירס שנשא חן בעיניו, והחליט לבחור בו. עם התירס בידו, הוא חזר אל המורה.

"זו זוגיות אמיתית", אמר המורה. "אתה הולך בתוך השדה, ובחור לך מבין קלחי התירס אחד שנראה לך ראוי וטוב. אולי הוא לא הקלח הגדול ביותר בשדה, אולי לא הצהוב ביותר, ואולי גם לא המתוק ביותר, אבל הוא בהחלט טוב וראוי. ואחרי שבחרת, אתה מתחזק באמונה שזה הטוב ביותר שיכולת למצוא".

בפרשת ואתחנן, ישנו הפסוק "שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד". כאשר קוראים את הפסוק במצוות קריאת שמע, אנו מכסים עם היד את העיניים. מדוע? ישנם מספר טעמים, אך עבורנו יש פה שיעור - לא חכמה לצעוק "שמע ישראל" כשאתה רואה ניסים, "מבקיע גול", או בזוגיות פורחת. החכמה היא לצעוק את אותו "שמע ישראל" בחושך, כשאתה לא רואה. גם אז, זה אותו אלוהים שאוהב אותך ושומר עליך.

לסיכום - אם אתם מרגישים שפספסתם משהו בעבר, עצמו עיניים ותתקדמו. ואם אתם כבר בזוגיות, עצמו עיניים ותתמקדו רק במה שיש לכם. ואם אתם בתקופה של טרום זוגיות - אני מאחל לכם שהטוב ביותר יהיה עדיין לפניכם.

"אל תתן למה שיכול היה להיות לגרום לך לפספס את מה שיש לך עכשיו."

סרקו את הקוד >

בספר 'סו"ת - יגל ליבי' של הרב יגאל כהן
תמצאו שאלות מעניינות עם תשובות פסיקה מרתקות ומחכימות

התקשרו:
03-8000-770

כל מה שצריך זה תשובה לנשמה

הבחור שנשבר

יש בחורים שבחוץ נראים חזקים, מחייכים בישיבה, יושבים עם חברים, אפילו צוחקים, אבל בפנים הם כל כך מותשים מהמלחמה שהם מסתירים מכולם, ואני הייתי כזה במשך תקופה ארוכה. כל יום קמתי עם תחושה שאני חייב להוכיח שאני בסדר, שאני מספיק טוב, מספיק רציני, מספיק מצליח, בבית כל הזמן דיברו איתי על העתיד, על הספקים בלימוד, על התמדה, ואני יודע שההורים שלי רצו בטובתי, אבל לאט לאט הרגשתי שאני כבר לא ילד שלהם אלא פרויקט שצריך להצליח, אם היה לי יום חלש מיד שאלו מה קרה, אם לא הייתי מרוכז בלימוד כבר התחילו דאגות, וכל שיחה בבית הרגשתי כמו מבחן שאני עומד להיכשל בו, אז התחלתי לשתוק, פחות לשתף, פחות לדבר, כי כבר לא היה לי כח להסביר מה עובר עליי בפנים, בבית נהיה מתח קבוע ביני לבין אבא שלי, הוא ניסה לדחוף אותי קדימה ואני רק הרגשתי יותר לחץ, כל הערה שלו נשמעה לי כמו אכזבה, גם אם הוא בכלל לא התכוון, יום אחד חזרתי מהישיבה מותש לגמרי, רציתי רק קצת שקט, אבל אבא שלי התחיל שוב לדבר איתי על הלימוד ועל זה שאני חייב לקחת את עצמי בידיים, ובאותו רגע משהו בי פשוט נשבר, בפעם הראשונה שלי צעקתי "אתם כל הזמן מנסים לתקן אותי", הבית השתתק, אמא שלי נבהלה, ואני בעצמי לא האמנתי שזה יצא ממני, רציתי לברוח משם מרוב בושה, אבל אז אבא שלי אמר בשקט משהו שלא ציפיתי לו, אני לא מנסה לתקן אותך כי אתה לא טוב, אני פשוט מפחד שתאבד את עצמך, פתאום בפעם הראשונה שמעתי לא ביקורת אלא פחד של אבא שאוהב אותי ולא יודע איך לעזור בלי ללחוץ, באותו ערב דיברנו הרבה, לא הכל נפתר, עדיין היו קשיים אחר כך, אבל משהו בינינו התחיל להשתנות, הוא ניסה פחות להילחם בי ואני ניסיתי פחות להסתגר, והיום אני מבין שלפעמים בחור לא צריך עוד אנשים שיגידו לו איך להשתנות

אלא משהו אחד שיגרום לו להרגיש שגם כשהוא נופל עדיין רואים את הטוב שבו.

לפעמים חספיק שמישהו יקשיב נכון בזמן כדי לעצור הידרדרות בבית.

מוקד תמיכה והדרכה להורים בהכוונת הרב אסף זכריה

ימים א'-ה' | 23:00-22:00 ☎ 054-8420996

מניהול אגף לניהול הלב

שאחראי על יחידה גדולה בארגון הכוללת מספר מחלקות ומאות עובדים. ראיתי את הכבוד הגדול שרוחשים לי, אבל הקפדתי להתנהג עם כולם בפשטות.

באותם ימים, גם הבקשות והחזירות עלו מדרגה, והשוחד והכספים שהוצעו לי מתחת לשולחן היו רבים. ואני, גם כשהבנתי שיש לי כח ועמדת השפעה גדולה, לא לקחתי מאומה מאף אדם. מה שיכולתי לעשות כדי לעזור לאנשים - עשיתי תמיד, ובאהבה גדולה.

נוצר מצב שיש המון אנשים שמרגישים חייבים לי. שימו לב: הם מרגישים כך, לא אני. אני מעולם לא הרגשתי שאף אחד חייב לי דבר. תמיד הרגשתי שאני בסך הכל שליח מאת ה' לעזור לילדים שלו. היות והמעמד שלי היה משפיע, במובן מסוים כל הצוותים היו תחתיי. אמנם לא הייתי מנכ"ל, אבל היה לי כח גדול לשנע ולשנות, הן מכח העמדה והן מכח הקשר הטוב שהיה לי עם כולם, שנבנה מאותה הפשטות. ידעתי להיות מנהל, אבל עדיין להישאר בן אדם.

לאחר 15 שנה זה קרה - המנכ"ל הוותיק הוחלף.

מי שמילא את מקומו היה אחד מהעובדים שהתקדם, ועם קשרים טובים ולחץ, הגיע לרגע הזה והפך למנכ"ל. הכרתי אותו, אחרי הכל עבדנו יחד. הוא קיים שיחה עימי כמו עם כולם, ואני המשכתי בעבודה כמו תמיד, מתוך שאיפה לייעל את המערכת.

כעובד ותיק, שמתי לב לכמה כשלים מערכתיים חמורים. בעבר, כשהייתי מציע לשפר, הדברים עשו פירות. אבל לצערי הרב, המנכ"ל החדש לא אהב את זה וקרא לי לשיחת "אני כאן". הבנתי שהוא רוצה להטביע את חותמו, אך

צוות מן המניין, מהסוג ששותה קפה נמס בכוסות קלקר ומקווה שמיהו בהנהלה יזכור את השם שלו בכלל.

עם הזמן הוכחתי את עצמי, ולאחר עבודה קשה התקדמתי והפכתי לראש צוות. זהו התפקיד שאחראי על חלוקת משימות. זה גם היה הרגע שבו שמתי לב לשינוי בדינמיקה החברתית: פתאום אנשים מהמשרד, וגם לקוחות חיצוניים, מקפידים לומר לי שלום יפה, לחייך ולשמור איתי על קשר עין ממושך במסדרונות.

המנכ"ל של החברה באותם ימים שם לב ליכולות שלי ולא עצר שם.

הוא קידם אותי לתפקיד מנהל מחלקה אחראי על מספר צוותים. לא עברו שנתיים, והפכתי למנהל אגף - מנהל בכיר

שלום, אני אריק, בן 42.

הייתי אז בן 25, בחור צעיר ונמרץ שזה עתה סיים את לימודי התואר במנהל עסקים. כמו

כל בוגר טרי, הסתובבתי בשוק

עם קורות חיים, מציע את

עצמי לחברות שונות.

התשובה החיובית

הגיעה מאחת החברות

המוכרות והגדולות

במשק. התחלתי

שם ממש

מלמטה,

איש

התקשרו לשותפות בהפצה <
03-8000-770

עלוני שבת מלאים
במאמרים בהלכה
ובאמונה, סיפורים
לילדים, מדור לנשים
ועוד תוכן עשיר לחיזוק
וקירוב הנשמה

יש לך אפשרות
לזכות את
הרבים

לגדל בחכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבת 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

היוצא מהלב חודר ללב

בפרשה אנו קוראים את פסוקי קריאת שמע, המהווים את יסוד האמונה והחינוך היהודי. אם נתבונן בסדר הפסוקים שם, נראה שהתורה מצווה אותנו בראשונה: "וְאֵלֶיךָ בָּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ וּבְכָל מְאֹדְךָ". מיד לאחר מכן נכתב: "וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ הַיּוֹם עַל לְבָבְךָ". ורק בשלב השלישי מגיעה ההוראה החינוכית המעשית: "וְשִׁנַּנְתָּם לְבָבְךָ וְדַבַּרְתָּ בָּם...".

ויש להבין: מדוע סדר הדברים הוא כזה? למה הציווי ללמד את הילדים מגיע רק אחרי הציווי לאהוב את ה' יתברך ולשים את הדברים "על לבבך"?

הביאור בזה הוא כמו שפירש האלשיך הקדוש: שלכן נאמר קודם "על לבבך" ורק אחר כך "ושננתם לבבך", על פי הידוע בדברי חז"ל (ברכות ה:): "כל אדם שיש בו יראת שמים דבריו נשמעים, שנאמר (קהלת יב, יג) 'סוף דבר הכל נשמע, את האלהים ירא ואת מצוותיו שמור'". אימתי הכל נשמע? רק כאשר האדם עצמו ירא אלוהים. הכלל הוא שדברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב. אי אפשר להעביר הלאה את מה שלא בוער בך בעצמך. משום שחינוך אינו רק העברת מידע טכני, אלא הוא יצירת שינוי במהות האדם המתחנך. אי אפשר לחנך ילד, תלמיד או חניך לתורה וליראת שמים, אם המילים יוצאות רק מן השפה ולחוץ.

דוגמא מופלאה ליסוד זה אנו מוצאים בנביא (מלכים ב, ד), במעשה אלישע הנביא ובנה של האשה השונמית: כאשר הנער חלה ומת, אלישע מגיע בעצמו לחדרו של הילד המת כמתואר בנביא: "וַיֵּשֶׁם פִּיהוּ עַל פִּיו, וַיַּעֲנִיּוּ עַל עֵינָיו, וַכִּפּוּ עַל כַּפָּיו, וַיִּגָּהֶר עָלָיו - וַיֵּחַם בְּשׁוֹר הַיֶּלֶד".

מבחינה רעיונית יש כאן מסר חינוכי עוצמתי: כדי "להחיות" נער, כדי להפחית בו רוח חיים, התלהבות וקדושה, המחנך חייב לשים את עיניו בגובה עיניו של החניך, ולהעניק לו מן החום הפנימי שלו. רק כשהחום של המחנך קורן החוצה, רק כאשר בוערת במחנך אש של קדושה והדברים שהוא אומר אכן הוא עצמו מקיימם במסירות נפש או אז "ויחם בשר הילד" והחניך מתעורר לחיים.

באותם ימים, גם הבקשות והחיזורים עלו מדרגה, והשוחד והכספים שהוצעו לי מתחת לשולחן היו רבים. ואני, גם כשהבנתי שיש לי כח ועמדת השפעה גדולה, לא לקחתי מאומה מאף אדם. מה שיכולתי לעשות כדי לעזור לאנשים - עשיתי תמיד, ובאהבה גדולה.

לאט לאט שמתי לב שזה כבר הפך למשהו אישי לחלוטין. קיבלתי ממנו מכתב ארוך מדי על הכשלים שלי, המערכתיים וההתנהגותיים לכאורה. ניסיתי לדעת האם הוא התבלבל, אך הוא בחר לכתוב דברים פוגעניים שלא היו ולא נבראו. הבנתי שזה אישי, הורדתי הילוך, ונתתי לו לסגור חשבון בחלק הזה.

לאחר חודש קיבלתי זימון לשימוע. לתומי חשבתי שמדובר בשימוע משמעתי זוטר או לשינוי תנאי העסקה בגלל העניין האישי. אבל כותרת המסמך הייתה: "שימוע לפני פיטורים".

הבנתי שהמנכ"ל פשוט לא יכול לראות אותי בארגון. אולי המעמד שלי עם מאות עובדים לא עשה לו טוב. אבל הבנתי מיד שאני חייב להגן על עצמי. פניתי לאחד מעורכי הדין בצמרת. הוא שמע אותי, הבין את הסיטואציה, ושלח מכתב למנכ"ל שגרם לו להתגרר ולהזיע גם כשהיה קר מאוד באותה תקופה.

לא עבר זמן וקיבלתי טלפונים מהשותפים הגבוהים בחברה שביקשו ממני לחדול מכך. כששאלתי אותם: "רגע, מה איתי? אני סך הכל מגן על עצמי?!", קיבלתי תשובות לא ענייניות. הבנתי שהם מעדיפים שקט, גם אם אצלי בלב הרעש גדול מאוד.

שם הבנתי שכל מי שציפיתי ממנו להגן עליי, נשאר אדיש ונתן לזה לקרות. 15 שנה של עבודה והקרבה לא גרמו לאף אחד לקום ולצעוק את הצעקה שלי. אבל אני בחרתי לא לעסוק בזה יותר, בחרתי בדרך שונה לחלוטין, ובדיוק עליה אני רוצה לספר לכם.

נסעתי לייצר הסמוך לביתי, נכנסתי ממש פנימה לדבר עם ה', אמרתי לו: "זהו, עכשיו רק עליך אני סומך, אין אנשים, אין חברים, יש רק אותך. אני שלך, ואני מהרגע הזה בונה רק עליך. מה שטוב לי, תעשה". זה היה רגע שלא אשכח, רגע שהחזון איש זצ"ל כתב עליו "כי אפשר לאדם בעולם הזה להיות כמלאך לרגעים וליהנות מזיו הקודש וכל תענוגי העולם הזה כאין וכאפס נגד עונג של דביקות האדם ליוצרו" (אמונה ובטחון, פרק א', אות ט').

מאז התחלתי בלימוד הספר 'חובות הלבבות', הכח שר' בחיי נתן ונתן לי בכל פעם, הוא אדיר. יש לנו בחיים אפשרות להילחם, להרגיש שאנו עושים את הדבר הנכון, אבל מה עם הלב? לא חבל עליו? אני רוצה לב בריא, ובכל פעם כשעולה לי מה שעשו לי, אני שוב פעם משנן את 7 התנאים לרבנו בחיי, התרופה הזו היא ללא מרשם רופא בכל חנויות הספרים.

יש כאלו שעובדים אצל המנכ"ל, אני בחרתי לעבוד אצל בעל הבית.

ניתן לשלוח סיפורים למערכת בכתובת < anafeam3@gmail.com

עמותת "ענפים" בראשות הרב יגאל כהן פועלת כדי להושיט יד לאותן משפחות שנמצאות במצוקה כלכלית.

חום ואהבה ובעיקר

מוצצים, מושחתים

לולים ועריסות

מטרונות ואוכל בסיסי

טיטולים ומוצרי הניגה

בתרומה שלכם אתם מאכילים בפועל תינוקות רעבים
בואו להיות חלק < 03-8000-770

הם
תלויים
ברחמים
שלכם

לחיות
באמונה
הרבנית
מיטל דאודי
מרצה וסופרת

מתי אהיה מאושרת?

אנשים נמצאים במרדף תמידי אחרי כסף, עובדים, מרויחים, מבזבזים, שוב עובדים, שוב מרויחים וחוזר חלילה... מרדף שאין לו סוף וגם לא תכלית (כסף הוא ודאי אמצעי חשוב, גם לצורך קיום חלק מן המצוות כמו צדקה, אך זה לא העיקר!). יש אנשים שלא מפסיקים לעבוד, יש להם חלום שהם יבנו לעצמם חיים בהם יש להם הרבה כסף ואז הם יוכלו באמת להנות מהחיים, לטייל, להקים חברות ענק או פשוט לקנות את אחוזת החלומות שלהם... האם האושר באמת תלוי בזה? האם כשחשבון הבנק שלי יהיה נפוח, אז באמת אהיה מאושרת?

יש שמתקשה מאוד בגידול הילדים כשהם קטנים ומחכה שהם יגדלו מעט ויהיו עצמאיים, ואז היא תהיה מאושרת שהרי העול ירד מעל כתפיה, לכאורה... האם באמת כשהם יגדלו (אנחנו שוכחות שההתמודדות בגידול שלהם גדלה יחד איתם...) אז באמת אהיה מאושרת?

יש אשה שאיבדה אדם קרוב ואהוב והיא מרגישה שהחיים לא יכולים להימשך בלעדיו... כלומר, היא ממשיכה לחיות, אך ממש להרגיש בחיים? את זה היא תרגיש רק כשהיא תפגוש בו שוב! פגשתי באחד השיעורים

שלי אשה שסיפרה לי שבנה הלך לעולמו לפני 19 שנה... בכל יום במשך 19 שנה היא הולכת לבית העלמין ויושבת שם 3 שעות! כל יום! 19 שנה! היא אמרה לי: "אני לא מצליחה לשמוח, אני לא מרגישה שאני יכולה לשמוח בלעדיו... אני מתנחמת בעובדה שאני כבר לא צעירה ובע"ה בקרוב אני אפגוש אותו שוב... אין לי חיים בלעדיו". האם באמת האושר שלה תלוי בחזרתו של בנה?

יש אשה שעברה טראומה כלשהי במהלך חייה. הטראומה השפיעה עליה בצורה עמוקה, גם נפשית ואולי גם פיזית, והיא מנסה בכל מאודה לטפל בזה ולהיפטר מזה. היא מרגישה שברגע שלא תהיה לה יותר התמודדות עם הטראומה הזאת ועם ההשלכות שלה, היא סוף סוף תוכל להיות מאושרת. היא בטוחה שברגע שזה יפתר, אז האושר האמיתי יגיע...

אני כל הזמן מחכה ומחכה... מחכה לסיים לימודים, מחכה להתחתן, מחכה לילדים ואז מחכה שהם יגדלו, מחכה להתקבל למקום עבודה טוב ומחכה לעשות הרבה כסף, מחכה להרגיש טוב, מחכה לקנות את בית החלומות שלי, מחכה לרדת במשקל, מחכה לפגוש שוב באדם קרוב שהלך לעולמו ומחכה שהטראומה הזאת תעזוב אותי... ואז - אוכל להיות מאושרת!

ואני שואלת אותך...

למה האושר שלך תלוי במשהו אם בורא עולם נתן לך כבר כ"כ הרבה סיבות להיות מאושרת? אדם שלא מצליח להיות מאושר ממה שיש לו עכשיו, גם לא יהיה מאושר כשהוא ישיג את כל החלומות האלה שלו... כי הוא לא באמת יחיה את החלום, הוא יהנה ממנו לרגע וימשיך הלאה לחלום הבא... אדם לעולם לא שבע! לא סתם תינוק נולד כשידייו קפוצות, סגורות... אדם מטבעו כל הזמן רוצה לקחת, לתפוס כמה שיותר... אף פעם לא שבע! אך כאשר אדם מבין סוף סוף את משמעות ואת תכלית החיים, כשאדם חי בהכרת תודה, בהתייחסות לכל דבר שיש לו, גם לדברים הקטנים ביותר, הוא פשוט מפסיק לחכות! כשאשה קמה בבוקר ויש לה בעיות בחיי הנישואין שלה, ודאי שקשה לה להיות מאושרת! אך הגדרה של אשה מאושרת זה לא אשה שיש לה הכל והחיים שלה מושלמים... אשה מאושרת היא אשה שיש לה סיפוק מהחיים שלה, זוהי הגדרה של אושר! כשאני כל הזמן נמצאת במצב המתנה, ממתנינה למשהו שיקרה, למישהו שיגיע, למשהו שיתגשם - גם האושר שלי נמצא על HOLD. אני לא צריכה שהחיים שלי יהיו מושלמים כדי להיות מאושרת...

את יודעת למה?

כי אם אחכה לזה, אני אחכה לנצח! החיים שלי לעולם לא יהיו מושלמים... תמיד תהיה איזושהי התמודדות, איזושהי קושי או ניסיון, תמיד יש איזושהו חוסר או משהו שרוצים לשנות ו/או לשפר... זה אף פעם לא יהיה מושלם!

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

האם מותר לפתוח חבילת 'טישו' בשבת?

מותר לפתוח חבילת טישו בשבת, ואין בזה משום מתקן מנא, כיון שהוא זורקו לאחר מכן לפח אשפה, ודומה הדבר לפתיחת קופסאות שימורים. וכן אין בזה משום איסור קורע, או מחתך.

(כן הביא בספר ברכת עובדיה עמ' קנ בשם מרן הראש"ל הגר"י יוסף שליט"א. וכן שמעתי ממנו בע"פ. וכן הורה מו"ח שליט"א.)

מוזמנים לשיעורי
אמונה והלכה מפי
הרב יגאל כהן
במדרשת 'פסגות'

השיעורים
הקבועים

של הרב
יגאל
כהן

ימי ראשון ורביעי

19:30

רח' גלים 37, פ"ת

לבירורים:

058-77-36-36-3

03-8000-770

לאשת חיל

נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

שלוש שורות של אבנים, שורה אחת מעץ

עברנו את תשעה באב, ברגע שיבנה בית המקדש לא תהיה לנו יותר שאלת האמונה, נראה ניסים גלויים עין בעין.

לא נצטרך לנסות בכח גלות טיפת אור המסתתרת בחושך של ימינו... אלא כולם ידעו שה' אחד ושמו אחד. בהסתרה שבתוך ההסתרה של הדור הזה מוטל עלינו לדעת, להרגיש ולחיות שבוודאי גם שם נמצא ה' יתברך! בית המקדש היה בנוי שלוש שורות של אבנים ובניהם שורה של עץ, האש נתפסה בעצים וכך נשרף בית המקדש. אש לא יכולה לשרוף את התורה, לא יכולה לשרוף את האבנים של בית המקדש - אבל אם יש עצים

בין שורה לשורה, אם יש ערבוב של דברים חיצוניים ביחד עם התורה, שם האש יכולה להיתפס ולהחריב הכל.

אם תשרה בביתנו אך ורק התורה הקדושה בלי שום עצם זר מבחוץ אף אחד לא יוכל להרע לנו.

"לך עמי בא בחדריך סגור דלתיך בעדיך" - אם אדם נמצא כל כולו בתוך התורה ויראת שמיים, לא מחפש בחוץ, באומות הגויים וברחוב, ולא בטכנולוגיה המתקדמת ומנסה ל"ייעל" את חייו ולערב בהם עוד קצת עניין, כאילו התורה חס ושלום לא מספיקה... אזי יראה ברכה בביתו, כי התורה היא המספקת באמת, המשמחת את הלבבות שמחה אמיתית שלא מתכלה.

ה' יתברך נותן התורה ברא אותנו והוא היחיד היודע מה טוב בעבורנו. לאם הבית ישנו תפקיד חשוב לשמר את ביתה ולהעניק למשפחתה את החום והאהבה, את העניין והאהבת התורה הבעורת בתוך הבית, שלא יצטרכו לחפש ברחוב תשומת לב ואהבה. ברגע שכיף ונעים בבית, הילדים בעזרת ה', לא ירצו שום דבר חיצוני.

תפקידנו, בין היתר, הוא גם לשמר את הפשטות היהודית, להעמיד את מבצרנו איתן בלי עזרים מודרניים שמשלים בשמחה מדומה ולקיים את מצוות התורה לא כמצוות אנשים מלומדה אלא בחיות ושמחה מתוך אהבה אמיתית לבורא העולם והכרת תודה על כל החסדים שגמלנו!

שנוזה לחזות בביאת משיח צדקנו מהרה, שנוזה לבניין בית תפארתנו ומקדשנו. ולהתחיל את בין הזמנים בבריאות ושמחה...

מתחילה הנחמה. המילה "אב" מזכירה לנו את החיבוק של אבא - החיבוק הכי מגן ועוטף שיש, שגורם לנו להרגיש ששום דבר בעולם לא יכול לפגוע בנו. אבא שבשמיים, שדווקא מתוך נקודת השבר, נתן לנו את התקווה למשהו חדש. הרי בתשעה באב נולד משיח צדקנו...

והשיא של הנחמה הזו מגיע אלינו בט"ו באב: "לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב...". ביום זה הסתיימה גזירת המדבר; לאחר שארבעים שנה מתו מבני ישראל בכל תשעה באב בעקבות חטא המרגלים, בט"ו באב של השנה האחרונה הם גילו שהירח מלא והגזירה נמחקה. בנוסף, חזרה נבואת השמחה והאהבה למשה רבנו במלוא עוצמתה.

הכח של חודש אב הוא היכולת לקחת את הגבורה והדינים, להפוך אותם לתפילה ולמצוא את הנחמה שמחכה לנו מעבר לפינה. אף פעם אל תתייאשי מלהתפלל גם כשאת ב"שיאו של החורבן", כי יתכן שבאמצעות התפילה שלך, ה"משיח" שלך, הישועה שלך-תיולד באותו יום... שנוזה תמיד להרגיש את החיבוק של אבא, ולראות בביאת משיח צדקנו במהרה בימינו, אמן! שבת שלום ומבורכת!

תאיר ארץ

מזכרת הרבים
תאיר גולן

הכל מתחיל בפה

שמתן לב פעם למזל של חודש אב? מזל אריה. בגימטריה, "אריה" שווה בדיוק ל-216. יודעות איזו עוד מילה מגיעה בדיוק לאותו הסכום? "גבורה". ואם נצלול עוד קצת למספרים, נגלה שבתשעת הימים הראשונים של החודש יש בדיוק 216 שעות (24x9) וזה לא מקרי. תשעת הימים אותם סיימנו ממש עכשיו, מביאים איתם אנרגיה עצומה של גבורה, של דינים, ושל התמודדות לא פשוטה עבור עם ישראל. כולנו מרגישות את כובד הימים האלה, את תחושת החורבן, ואת הצורך להחזיק מעמד.

אבל הגבורה הזו היא לא רק קושי, היא הכנה לדבר הבא. השבת אנחנו קוראים את פרשת "ואתחנן". משה רבנו מתחנן ומבקש להיכנס לארץ, ואף על פי שהתשובה שהוא מקבל היא "רב לך", הפרשה הזו פותחת לנו שער לתפילה אמיתית, כזו שמגיעה מעומק הלב ומחברת אותנו ישירות לאבא שבשמיים.

לא סתם החודש הזה נקרא גם "מנחם אב" כי כאן בדיוק

150 שיעורים נבחרים של הרב יגאל כהן

עכשיו > בדיסק און קי

מלאים בהגשמה עצמית • מוטיבציה
מיפול בדיכאון וחרדות • זוגיות מובנה

לפרטים > 03-8000-770

הגיע
מלאים
הזמן

מפנקסו של מחנך
הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

הדרכה קצרה לבין הזמנים

פותחת את ימי בין הזמנים, הימים הקדושים, ימים של קרבת אלוקים אדירה, ימים מאתגרים מאד בחינוך הילדים, כולם בבית, הבנות כבר תקופה ארוכה בבית וכבר משתעממות, והבנים ברוך ה' עמלי התורה באו להחליף כח לקראת תחילת השנה וימי הרחמים והסליחות.

חשוב לדעת שבכל דבר שאתה מתכוון אליו קל יותר. הבה ונזכור שכאשר 'כולם' בבית יש המון אתגרים, כל אחד רוצה לצאת לטיול מסוג אחר, כל אחד קם בשעה אחרת, הסדר והבלאגן שולט בכל מקום, הכל עובד בערבוביה, אצל המתבגרים אין לילה, והיום הוא לא ברור, והבית כמרקחה.

לכן לא נביא עצות ורעיונות, כי העצה הטובה ביותר היא 'תפילה' והתעלמות עד כמעט לחלוטין, ואהבה אין סופית.

אבל כן נביא השבוע רעיון להכיל אותם ואותנו, ובשבועות הבאים כמה מעשיות שניתן ללמוד מהם המון, שכל אחד ישכיל ללמוד מהם, כי הם טומנים המון.

הנני רוצה להביא בפניכם את דברי רבנו האר"י ז"ל שגילה לנו רבי חיים ויטאל זצ"ל תלמידו הגדול.

וכך הם דברי רבנו האר"י ז"ל (עיין אור לציון חכמה ומוסר עמ' כח), וז"ל המהרח"ו (שער הגלגלים דף סב:): פעם אחת שאלתי למורי ז"ל... ואמר לי דע לך כי אין גדלות הנפש תלויה כפי מעשה האדם, רק כפי הזמן והדור ההוא, כי מעשה קטן מאד בדור הזה, שקול בכמה מצוות גדולות שבדורות אחרים, כי בדורות אלו הקליפה גוברת מאד מאד לאין קץ, משא"כ בדורות ראשונים, ואילו הייתי בדורות הראשונים היו מעשי וחכמתי נפלאים... עכ"ל.

וזה נורא למתבונן אם בדורו של האר"י ז"ל שכל קדושי עליון היו בדורו והוא מדבר כך על דורו, ואנו בדורנו קל וחומר וזה דבר מחזק ונשגב שכל מעשה קטן מאד בדור הזה, שקול בכמה מצוות גדולות ממש נפלא.

ולכן כאשר אתה רואה את הבן/הבת עושים דבר הכי קטן בעבודת ה' תגדיל את זה עד למאד, ובפרט שאם תעשה זאת זה רק ידרבן אותם, אבל לא בתור עידוד בעלמא, אלא שכן הוא האמת כדברי רבנו האר"י ז"ל לתלמידו המהרח"ו.

אומנות האהבה

הרב רפאל אוהיון
מרצה ומטפל זוגי

בין דרישה לבקשה

"אני לא מבקשת הרבה, רק שפעם אחת הוא יזום בעצמו את הקניות לשבת מבלי שאצטרך לנהל אותו", אמרה שירה בטון שהיה מלא בתסכול ובתחושת דרישה. כשאבי, בעלה, שמע את הדברים, הוא מיד התכווץ: "כשאת פונה אליי ככה, זה פשוט מוציא לי את החשק לעשות הכל". המלכודת של שירה ואבי היא מלכודת נפוצה: המעבר הבלתי מורגש בין בקשה לבין דרישה. כשאנו פונים לבן הזוג מתוך מקום של "מגיע לי" או "אתה חייב", אנו מייצרים התנגדות אוטומטית. גם אם המטרה מוצדקת, הטון שבו היא נאמרת הופך אותה לנטל ולא להזדמנות לנתינה. בפרשת ואתחנן, אנו פוגשים את משה רבנו באחד מרגעיו האישיים והנוגעים ללב ביותר. משה מתפלל להיכנס לארץ ישראל, וחז"ל מגלים לנו שהוא התפלל לא פחות מ-515 תפילות (כמנין "ואתחנן").

למרות מעמדו העצום, משה אינו בא בטענה של "מגיע לי" בגלל כל מה שעשיתי עבור העם. הוא משתמש בלשון מתנת חינוך. משה מלמד אותנו שגם כשמדובר בדבר שהכי מגיע לנו בעולם, הדרך הנכונה לפנות היא דרך ה"תחינה" - לשון בקשה שמשאירה לשני את המקום לבחור להעניק לנו מתוך רצון וחיבור, ולא מתוך כפייה. בעולם הטיפוסי, ובמיוחד בגישת ה-NVC (תקשורת לא אלימה) של מרשל רוזנברג, אנו מבחינים בצורה חדשה בין בקשה לדרישה. דרישה היא מצב שבו אם הצד השני יגיד "לא", הוא יענש - בביקורת, בשתיקה מענישה או בפרצוף זעוף. לעומת זאת, בקשה אמיתית היא כזו שבה אנו משאירים לבן הזוג את החופש לסרב מבלי שהקשר יפגע. הפרדוקס הזוגי הוא שדווקא כשאנו משאירים לשני את החופש להגיד "לא", הסיכוי שהוא יגיד לנו "כן" מתוך הלב עולה משמעותית. כשאנו "מתחננים" כמו משה, אנו פונים אל הלב של השני ולא אל יצר ההישרדות או המגננה שלו.

הצעתי לשירה ואבי לעשות ניסוי ב"אומנות התחינה". במקום המשפט "אתה חייב ליזום את הקניות", ביקשתי משירה לשתף בצורך שלה: "אבי, אני מרגישה עומס גדול בניהול הבית, והיה משמח אותי מאוד אם היית יכול לקחת על עצמך את נושא הקניות השבוע. מה דעתך?". כשאבי הרגיש שיש לו מרחב בחירה, המחסום הפנימי שלו נשבר. הוא כבר לא היה "חייל" שממלא פקודות, אלא בן זוג שרוצה להעניק לאשתו את מה שהיא צריכה. המעבר מדרישה לבקשה הוא המעבר מכח לאהבה.

פרשת ואתחנן מזכירה לנו שהמילים שלנו הן מפתחות. 515 התפילות של משה למלכותו אותנו על התמדה, אבל גם על ענווה בתוך הקשר. בזוגיות, היכולת לבקש ולא לדרוש היא הסוד לשמירה על כבוד הדדי ורצון טוב לאורך שנים. כשאנו לומדים את שפת ה'ואתחנן', אנו מפסיקים לנהל פנקס של "מגיע לי" ומתחילים לבנות גשרים של חסד. זהו המפתח האמיתי לכניסה אל "הארץ הטובה" - מקום שבו הנתינה הדדית אינה חובה מעיקה, אלא ביטוי של אהבה שצומחת מתוך חירות ורצון להיטיב.

טעמי • המקרא

הרב אלדד נגר
מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

לא תחמוד ולא תתאוה סוד האושר בחיים

בפרשתנו כתוב על איסור לא לחמוד ולא להתאוות, והם הובאו בעשרת הדברות, והאיסור הוא לרצות ולחשוק במה שיש לאחר, כגון הבית שלו הרכב שלו האשה שלו ילדים שלו וכדומה, הקב"ה אוסר על היהודי בתורה הקדושה, להגיע למצב כזה שהוא חומד ומתאוה לדבר שיש לאחר, וכל יהודי שלוקח את התורה ברצינות ומבין שאסור לו לעשות את זה, מתקשה מאוד! כיון שהתחושה היא שזה כמעט בלתי אפשרי, שהרי תמיד יהיו אנשים שיש להם דברים הרבה יותר טובים משלי, ואיך אני לא יתחמד? זאת ועוד זה קצת מעיק שהתורה יורדת לפרטים האלה, הרי אני לא גונב אף אחד, זה רק פנימי בלב שלי, אז מה זה מפריע לקב"ה שאני מתאוה?

והביאור בזה לימדנו הגאון מוילנא שהחמדה היא בעצם ההפך

מההסתפקות, דהיינו שיש שלב אחד בנפש של האדם פנימה, שהוא קודם לשלב של המתאוה, ומכוחו ובגללו נולדת ההתאוות והחמדה, ואם נתקן אותו אז החמדה נפלה מעצמה, והשלב הזה הוא ההסתפקות, הוי אומר החיבור של האדם למה שכבר יש לו, החוויה האוטומטית של האדם היא הרגשת חוסר, שנובעת מאי חיבור למה שכבר יש לו, וכתוצאה מהחוסר הזה מתאוה לדברים של אחרים, אבל האמת היא שהאדם לא באמת חסר, וכל אחד מאיתנו מלא באין סוף מעלות, החיבור למה שיש לנו נותן תחושת מילוי ושבע פנימיים, שלאורם באופן אוטומטי אין בנו חשק להתאוות לדברים של אחרים, בכל אחד יש מעלות באישיות שלו בהכלת החיים והחברים, בהקשבה, בחוכמה, בנתינה, בסדר ויציבות, בחריצות, וכדו' לכל אחד יש רכוש טוב שרק צריך להתחבר למעלות שלו, בכל אשה של כל אחד יש המון מעלות נפלאות, אם רק נפתח את העיניים והלב לראות מעלות האשה שלנו, ועל יד כך נקיים בקלות את הפסוק לא תחמוד אשת רעך ולא תתאוה בית רעך שדהו וכל אשר לרעך, וככה נהיה מאושרים תמיד ומהסיבה הזו ציוונו השם יתברך לא להתאוות.

האומץ לפרוש כנפיים

מלך עשיר, חובב טבע מושבע, קיבל במתנה ממשלחת דיפלומטית שני תוכים אקזוטיים ונדירים. כדי להעניק להם תנאים מושלמים, הוא הקים עבורם חממות ענק טרופיות, הכוללות מפלים מרהיבים, צמחייה עבותה ומרחבי תעופה עצומים.

התוכי הראשון קלט מיד את הפוטנציאל. הוא פרש כנפיים צבעוניות, חקר כל פינה בחממה, ונהנה מהמרחב החדש. אך לעומתו, התוכי השני מצא לעצמו ענף עץ בודד, התיישב עליו - ופשוט סירב לזוז.

המלך, שדאג לציפור היקרה, הזעיק את בכירי המומחים והמאלפים מכל קצוות תבל, ודרש שיפתו את התוכי לרדת מהעץ כדי שיהנה ממנעמי החממה.

הם ניסו את כל השיטות האפשריות: פיתיונות מזון, צלילים מיוחדים ואפילו אימונים עדינים - אך התוכי נאחז בענף כאילו חייו תלויים בו. נראה היה שהענף מספק לו סביבה שמרגישה מוגנת, והוא פשוט מפחד לשחרר את האחיזה במקום הלא המוכר.

בייאוש, הבטיח המלך פרס כספי אדיר למי שיצליח להעיף את התוכי. למחרת בבוקר, הופיע בארמון גנן כפרי ופשוט.

"אני יכול לפתור את זה", אמר בבטחון. המלך הרים גבה בספקנות, אך אישר לו להיכנס לחממה.

חלפו בקושי עשר דקות, והמלך נדהם לראות את שני התוכים מרחפים יחד באוויר, משחקים ומבצעים סחרורים מושלמים ברחבי החממה.

"איך עשית את זה?", שאל המלך בתדהמה, "מה הסוד שכל המומחים הגדולים פספסו?"

הגנן חיך בפשטות והשיב: "הוד מעלתך, לא עשיתי שום קסם. פשוט כרתי את הענף שהתוכי ישב עליו. ברגע שהוא איבד את אזור הנוחות שלו, לא היתה לו ברירה אלא לפרוש כנפיים ולהתחיל לעוף, ואז הוא גילה את נפלאות החממה".

נקודה למחשבה: לכל אחד מאיתנו יש יכולות אדירות וכישרונות שמחכים לפרוץ החוצה. הבעיה שלעיתים קרובות אנחנו מעדיפים להיאחז בענף המוכר והבטוח, ולפתח נכות באזור הנוחות. רק כאשר נסכים לשחרר את מה שנוח ונתאמץ לעשות את מה שנדרש כדי להצליח, נגלה להפתעתנו עד כמה גבוה אנחנו מסוגלים לעוף.

המרצדס של הנכה

לא פעם ולא פעמיים אנו נתקלים בשיעורים או במאמרים העוסקים בהבנת הבעייתיות הגדולה שבמידת הקנאה. לא באמת צריך להיות חכם גדול כדי להבין שמידה רעה זו בכוחה להרוס כל חלקה טובה. היא שוללת מהאדם את שמחת החיים ואף את בריאותו, והופכת אותו במהרה לאדם עצוב, מדוכא ולא בריא.

האדם הקנאי אינו מסוגל להתבונן ולחיות את מה שיש לו, אלא כל ריכוזו נמצא בצלחת של השני. הוא עסוק להיות מעודכן עם מי פלוגי התחתן, על איזה רכב הוא נוסע וכמה שווה הבית החדש שחברו קנה.

אך עלינו לשאול בצורה ברורה ולהבין אחת ולתמיד: מה הפתרון למחלה הזו? כיצד נוכל כולנו להפוך לאנשים מאושרים, שמסתכלים על מה שיש ופשוט שמחים? כיצד נוכל לבנות לעצמנו הגנה כזו, שגם ברגע שתעבור לידנו מכונית פאר, נבקר בבית מפואר או נראה בהצלחת חברנו, הדבר לא יפריע לנו ולא יגרם, חלילה, לקנאה?

אכן, תפקידו של האדם להתבונן במה שיש לו ולהתרכז בכך, והאדם שאינו נוהג כך הרי הוא כופר בטובתו של הקב"ה, המעניק ללא סוף. אך בשעת מעשה, כאשר אדם מתגורר בדירה ישנה ורואה את חברו בדירת פאר, או בכל מצב אחר שבו בהשוואה לחברו הוא מרגיש חסר, כיצד יוכל שלא להגיע לידי קנאה ולשמוח בחלקו?

התשובה לכך פשוטה מאוד, אך עוצמתית: כאשר אדם מביט בחלקו של חברו ומתעניין בדבר מה הנמצא אצלו, עליו לזכור שאותו פריט הוא חלק מחבילה שלמה, שאותה הרכיב הקב"ה בכבודו ובעצמו. לקנא ולבקש דבר ספציפי בלבד אינו הוגן, משום שאותו אחד הנוהג ברכב פאר - אם רק נפתח את דלת הרכב - נגלה שהנהג נכה, ורכב זה מותאם לצרכיו. חברו המתגורר בבית פאר חי שם שנים ללא ילדים, כיוון שהוא מתמודד עם בעיה רפואית סבוכה המונעת ממנו להביא ילדים לעולם.

לכן, אם אדם מעוניין בדבר מה הנמצא אצל חברו, עליו לשאול את עצמו: האם אני מוכן להחליף את הכל? האם אני מוכן שכל חיי יהפכו לשלו, ושכל חיי יהפכו לשלי?

ואם אחד מן הקוראים נזכר באדם מסוים שאולי היה רוצה להחליף איתו את הכל, אני מצטט כאן את דבריו הנפלאים של רבי שמחה בונם מפשיסחא:

"אם יִיָּחַדוּ עַל שְׁלָחַן אֶחָד אֶת כָּל הַחֲבִילוֹת' (הַצֵּרוֹת וְהַיִּסּוּרִים וְגַם הַטּוֹב וְהַשְּׂמֵחָה) שֶׁל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, וְיִתְּנוּ לָכָל אֶחָד לְבָאוּ וְלִבְחֹר לְעַצְמוֹ 'חֲבִילָה' לְפִי רְאוּת עֵינָיו - יִבְחֹר וְיִקַּח כָּל אֶחָד אֶת הַחֲבִילָה שֶׁלוֹ, כִּי הִיא הַמִּתְאִמָּה לוֹ לְפִי כַּחוֹתְתִיר'."

בואו נשמח בחלקנו, נדע ונאמין שלא היינו רוצים להחליף את חיינו עם אף אדם בעולם. בכך נוכל, בעזרת ה', לבטל את מידת הקנאה.

שבת שלום

ניתן לשלוח הארות והערות על מאמר זה במייל <karovrachok1@gmail.com>

חפשו בגוגל
"ענפים לילידים"
ותהנו מצפיה קסומה

תכנים חינוכיים לילדים

סדרות האנימציה של "ענפים" מעניקות מסר משמעותי
כזה שכל הורה יכול להרגיש בטוח.

ומפתחות
אינטליגנציה רגשית

מעשירות
את הידע

מעבירות
ערכים

כך תרוויח יותר

הרב שלנו, הגאון הגדול, הרב יגאל כהן שליט"א, תמיד החדיר בנו שאין מעלה גדולה יותר מזיכוי הרבים. הוא היה אומר לנו: "אם אתה מוסר נפש בשביל הקדושה ובשביל בורא עולם, הקב"ה מוסר נפש בשבילך. מידה כנגד מידה".

אני זוכר את תקופת החזרה בתשובה שלי. היא לא היתה פשוטה בכלל. היו קשיים, ניסיונות והרבה דברים שהייתי צריך לסדר בנפשי. אבל דבר אחד ידעתי - אסור לוותר. אם אתמיד בדרך ואמשיך להתגבר על הקשיים, הקב"ה יפתח לי שערים שלא דמינתי.

יום אחד הרב יגאל אמר לי: "אם תמחק את עצמך מהרשתות החברתיות, ותמסור נפש בשביל הקדושה, ה' יתברך יעזור

לך הרבה יותר ממה שאתה חושב". המשפט הזה נשאר איתי עד היום.

המסר הוא פשוט: כולנו רוצים דברים גדולים בחיים. את רוצה להקים בית נאמן בישראל, למצוא אדם טוב, בעל מידות ויראת שמים. אתה רוצה להצליח בפרנסה, להתקדם ולהרוויח יותר. אבל כדי להגיע לשם צריך להתגבר על הקשיים ולעשות ויתורים.

אם אדם ממשיך לבזבז את הזמן שלו, נשאר באזור הנוחות ולא מוכן להשתנות - קשה לו להתקדם. אבל כשהוא מוסר נפש, מתאמץ ועובד על עצמו, הוא פותח לעצמו שערי ברכה.

יש כלל ברור אצל בורא עולם: מידה כנגד מידה. אם אתה מכבד את ההורים שלך, אתה זוכה שילדיך יכבדו אותך. אם אתה מדבר טוב על אחרים, תקבל יחס טוב מהסביבה. אם אתה מתאמץ בשביל הקדושה, הקב"ה מסייע לך ומחזיר לך טובה. כך אומר דוד המלך בתהילים: "כִּי אֶתָּה תִשְׁלַם לְאִישׁ כְּמַעֲשָׂהוּ" (תהילים סב, יג) פסוק ישיר וברור: הקב"ה משלם לאדם כפי מעשיו.

כולנו יכולים להשתנות ולהצליח. השאלה האמיתית היא לא אם אנחנו יכולים - אלא אם אנחנו באמת רוצים.

חירוק לנוער

הרב דוד פריוף
ראש "מרכז התחברות" ר"ג
תשועה ברב יועץ

שבת שלום ומבורך לאחיי ואחיותיי

בעלון פרשת שלח לך נשלחה שאלה וענתי תשובה שעוררה הדים רבים, וגרמה לכמה מתושבי בני ברק לפנות למערכת העלון. משום כך, ראיתי לנכון להבהיר את הדברים ולחדד את דבריי.

עיקר תוכן התשובה המקורית: כשם שבתל אביב יש חילונים שהם "חרדים", כך בבני ברק יש חרדים שהם "חילונים". ואסביר: בתל אביב יש חילונים שמחללים שבת ועוברים בפרהסיה על מצוות שבין אדם למקום, ומצד שני הם חרדים ב"בין אדם לחברו" - מכבדים ומכילים כל אדם, לא משקרים, לא גונבים, לא "מקמבנים", משלמים ועד בית בזמן ומנקים את מה שלכלכו. בדיוק כך, אבל הפוך, יש אנשים בבני ברק שהם "חילונים": אמנם הם חרדים בקיום התורה והמצוות שבין אדם למקום בקפידה, אבל הם חילונים גמורים במצוות שבין אדם לחברו! הם לא משלמים ועד בית, מדברים לשון הרע, מתגאים ומתנשאים על בעלי תשובה, חיים בטינופת ולא אכפת להם וכו'. אז כמו שלא ציפיתם מהשכן החילוני לשמור שבת, כך אל תתלוננו ותופתעו מהשכן החרדי שהוא כופר או לא מודע למצוות "אהבת ישראל"...

ולהלן ההבהרה:

- א. כפי שצינתי והדגשתי במפורש: "יש אנשים" בבני ברק - חלילה לא כולם, אלא קומץ מסויים.
- ב. הגמרא במסכת חגיגה (ט:) אומרת: "אין אומרים בקרו חזיר, בקרו גמל, אלא בקרו טלה". כלומר, אין טעם לבדוק ולתקן את מי שאינו טהור מעיקרו, אלא דווקא את מי שאמור להיות ה"טלה" הטהור. הייתי בטוח שכולם ללא יוצא מן הכלל ישמחו שיש מי שמוכן להציב מראה, להציף ביקורת נוקבת ולמנוע בכך חילול ה' עצום. מתוך היכרות עמוקה עם הציבור החילוני ועם עולם המתחזקים, אני רואה לצערי כמה חילול ה' נגרם דווקא על ידי מי שאמורים לייצג את התורה.
- במשנה ברורה (סימן ב' ס"ק ד') מובא שתלמיד חכם שלבש בגד הפוך צריך לפושטו ולחזור ללבשו כדרכו, כדי שלא יהיה בכלל "משניא" (מלשון "כל משנאי אהבו מות", שגורם לרבות לשנוא את התורה בגלל מראהו). ואני שואל: אם חכמינו ז"ל נזהרו כל כך על תפר הפוך בבגד, קל וחומר בן בנו של קל וחומר על חיי טינופת, לכלוך במרחב הציבורי, או ריח גוף רע הנודף מאדם.
- כמובן, חובה עלינו ללמוד זכות גדולה על שומרי התורה, המשקיעים את כל חייהם, מרצם ונפשם בעולם הרוח - בלימוד, שמירת מצוות וחינוך הילדים, דבר הבא לעיתים על חשבון תשומת הלב לעולם החומרי.
- אך יחד עם זאת, עובד ה' אמיתי מבין שאין "הנחות" בחילול ה'. כפי שהביא הגאון רבי אליעזר פאפו זי"ע בספרו "אורות אילים" שבימינו, כל מי שלובש שחור-לבן נתפס בעיני המון העם כתלמיד חכם (גם אם אינו כזה), ולכן מוטלת עליו זהירות כפולה ומכופלת! אברך או בן תורה שאינו מקפיד על היגיינה אישית יומיומית ונודף ממנו ריח רע, אינו פוגע רק בעצמו - הוא מחלל שם שמיים ברבים.
- לצערי היריעה קצרה והדברים ארוכים וחשובים, ואולי נרחיב בעלון הבא א"ה.

שבת שלום ומבורך

ניתן לשלוח שאלות לרב בנושא < anafeam3@gmail.com

אל תאמן בעצמך

שבת שלום חברים,

פרק ב משנה ד: וְאֵל תֵּאֱמָן בְּעֵצְמְךָ עַד יוֹם מוֹתְךָ.

הלל מלמד אותנו כאן משהו מאוד חשוב: לפעמים אנחנו חושבים שהחיים נצחיים, ושנוכל להסתדר לבד, בלי עזרה. אנחנו עלולים לחשוב שאנחנו חזקים מספיק כדי להתמודד עם הכל - פגיעות, נסיגות, או החלטות קשות - בלי אף אחד לצידנו.

אבל המשנה מזכירה לנו: אי אפשר להסתמך רק על עצמנו. גם אם אנחנו רוצים להיות טובים,

חזקים ומצליחים, אנחנו צריכים את עזרת הבורא. רק בעזרתו, בתפילה עם כוונה טובה, ובאמונה חזקה, נצליח באמת.

להיות גדולים זה נכון - לשאוף לטוב, לעשות מעשים טובים - אבל כל זה יחד עם האמונה והבטחון שהבורא איתנו תמיד.

אז כל פעם שאנחנו עומדים בפני אתגר, זכרו: אפשר לעשות ולהצליח, אבל בעזרת ה'.

שבת שלום ומבורך

הרב יהונתן פרטוש
רב בשיבת "יגל ליבי"
וראש מדרשיית ענפים ב"ב

עלילות יגל וסבא דניאל

כותב: הרב אברהם יצחק

תקציר מעמוד 2:

המנהל מוצא את הכדור של אורי בכתה שחלונה נשבר. הכדור של אורי מחרם, ויגל מתיסר ברגשות אשמה כבדים...

המנהל זמן אונתו למחר. אתה רוצה לספר לנו משהו?

אורי'לה, מה קרה?

איזה יום נורא...

אבל לא גשיתי כלום!!!

אורי, אונתו מאמינים לך. אל תדאג. נבוא מחר לבית הספר, והכל יסתדר.

בוא תשמע ספור על כוחה של האמת.

סבא, מישהו שבר חלון בבית הספר! והוא מפחד להודות. מה אתה מציע לו לעשות?

אני מבין שה'מישהו' הזה יושב מולי...

נראה אותך חול!

חידה איזה מסכת עוסקת בשאלת גשמים?

תשובה מפרשת בהעלותך אמה.

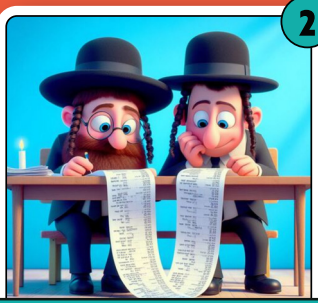
הילד/ה הזוכה יוסף יומטוב מבאר שבע

יודעים את התשובה? שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

זהירות על הטיניים

לא בטוח שזה יעזור להם להתחזק בתורה

זה מקום ששמור רק לו

פרשת ואתחנן

יְלָדִים יִקְרִים, ה' לֹא תִמְיֵד נוֹתֵן

מרה

הפסוק למסעך צפורה

הילד/ה הזוכה
מרדכי רוב
מבית שמש

תשובה מבהעלותר:

"והלויים יסמכו את ידיהם על ראש
הפרים ... ליהנה לכפר על הלוים"

יודעים את התשובה

שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

אותם, ברח אותם שכלם יהיו ראשים וגדולים, שאין זו ברכה כלל אלא
קללה גדולה, בגלל שדבר זה מרבה מחלוקות ומריבות ביניהם.

המשיך אליהו והסביר, כשבאו לביתו של העשיר שלא כבדם בכבוד הראוי,
ידע אליהו שמתחת לחומה שבחצרו העומדת לפל ישנו אוצר גדול שלא

היה מגיע לעשיר לזכות בו; ולכן הזדרז לתקן את
החומה, בשביל שעשיר רשע זה לא יגלה את האוצר.

וכשבאו לבית הכנסת שכבדו אותם, ברח אותם
שיהיה להם אדם אחד לראש עליהם, ולא יהיו ביניהם
מחלוקות ומריבות, וזוהי הברכה הגדולה ביותר!!!

מגיש: הרב
מאור חוביבה

סיפורי צדיקים

נסתרות דרכי ה'

רבי יהושע בן לוי היה פוגש לעתים קרובות את אליהו הנביא, ושניהם
היו הולכים יחדיו ומשוחחים בדברים העומדים ברומו של עולם. יום אחד
הלכו לעיר מסומת, ובדרך אמר אליהו הנביא לרבי יהושע, שאם הוא יראה
דברים מוזרים - שלא ישאל מדוע! משום, שנסתרות הם דרכי האלוקים.
כשהגיעו לעיר בקשו להתאכסן בלילה אצל יהודי עני, שהיתה לו פרה
אחת בלבד לפרנסתו; הכניסו העני בכבוד גדול ובשמחה.

וכבדם בארוחת ערב שהיתה דלה מאד, אך זה מה שהעני יכל היה לתת
להם, והכל היה בפנים שמחות ובלב רחב.

ביום המחרת, כשיצאו מביתו של העני, אמר אליהו הנביא: "יהי רצון
שפרתו של עני זה תמות". נבהל ר' יהושע ובא לשאל את אליהו הנביא
מדוע אמר כך? אך נזכר שאלהו הנביא אמר לו: לא לשאל שאלות. לאחר
מכן, הגיעו לבית הכנסת של העיר, וכשישבו להתפלל הבחינו שאנשי
המקום מסתכלים בהם בזלזול, ואף התנהגו אליהם בצורה לא מכבדת
כלל. כשיצאו, אמר אליהו: "יהי רצון שבמקום זה כלם יהיו ראשים
וגדולים". ושוב תמה ר' יהושע כיצד מברכם כך? שהרי הם זלזלו בו
ובאלהו, אך שוב שתק, כפי שצוה עליו אליהו.

המשיכו השנים אל ביתו של עשיר גדול שהיה מפאר וגדול ובקשו
להתארח שם. אך עשיר זה לא קבלם בברכה, וארחם בצורה לא מכבדת.
כשיצאו מביתו ראו שהחומה שבחצרו, עומדת לפל, מיד טרח אליהו ובנה
את החומה השבורה. ושוב תמה רבי יהושע על מעשה זה, אבל לא הוסיף
לשאל כלל - כאזהרת אליהו. בהמשך היום הגיעו לעוד בית כנסת, ואנשי
המקום קבלו אותם בכבוד גדול מאד; לאחר התפלה, כשיצאו, ברכם אליהו
הנביא ואמר: "יהי רצון שיהיה לכם אדם אחד לראש עליכם". והפעם רבי

יהושע לא יכל להתאפק,
ובקש מאליהו שיגלה
לו את הסבה לדברים
התמוהים האלה. ענה לו
אליהו שעל האיש העני
שכבדם בביתו, נגזרה גזרה
בשמים שאשתו תמות, אך
אם פרתו תמות, תתבטל
הגזרה! ולכן ברח אותו
שהפרה תמות ובכך הציל
את חיי אשתו של העני.
וכשבאו למקום שלא כבדו

שמואל
קורייב

נפלאות הבריאה

עכביש

העכבישים מועילים מאד לאדם, מפני שהם אוכלים
מזויות גדולות של יתושים וחרקים אחרים, ובכך
עוזרים לשמר על האזון שבטבע.

מה הייתם אומרים אם היו מספרים לכם שיש בעל חי זעיר המסוגל לטוות
חוטים דקים וחזקים ביותר, לבנות מלכודות מדיקות ולצוד בחכמה רבה?
גם העכביש הוא עוד דגמה נפלאה לחכמת הבורא יתברך בבריאה.

אף שרבים חושבים שהעכביש הוא חרק, למעשה הוא שייך לקבוצת
העכבישנים, כמו העקרב. לעכביש שמונה רגלים, ובמינים רבים יש שמונה
עינים, אך לא כל העכבישים רואים באופן זהה.

אחד הדברים המפליאים ביותר הוא משי העכביש. חוטי המשי דקים מאד,
אבל חזקים ביחס למשקלם. העכביש מפריש אותם מגופו, ומשתמש בהם
לבניית רשת, להגנה ולתנועה.

לא כל העכבישים טווים רשת. יש מינים הצדים בקפיצה מהירה או במרדף
קצר אחר הטרף. עכבישים קטנים מסומים יכולים להסתחף ברוח באמצעות
חוטי משי. תופעה זו נקראת "רחוף", ובאמצעותה הם מגיעים למקומות
רחוקים.

בונים
אמפרייה
לכבוד בורא
עולם

**קריית
יגל ליבי**
בשטח ענק של 3.2 דונם בבני ברק

*התמונה להמחשה בלבד

כלכותכם הבניין המפואר הזה

יאיר לעם ישראל

קליניקה למיפול בחיילים | אולם מרכזי כ-1500 מקומות | ישיבה לצעירים ומעון יום לילדים | בית תמחוי "המסעדה" | סלי מזון למשפחות נזקקות | בית מדרש מפואר | ישיבה של 1200 בחורים

קחו חלק בזכויות נצח < **03-8000-770** | סרקו את הקוד לפרטים נוספים >>>

מתנה אמיתית ליקיריכם

הקדישו שם בעלון שכולו לימוד וזיכוי הרבים
כל התחזקות ולו מעט מקריאה בעלון 'יגל ליבי'
תוסיף שפע וברכה להקדשה שלכם.

להקדשה התקשרו כעת <
03-8000-770

לעילוי נשמת

להגנה

לפרנסה

להצלחה

לזיווג

לרפואה

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

ניהול: תמר חכם | עורך לשוני: אביתר הלל | ניקוד: שמואל קורייב | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

העלון מוקדש להצלחתם של כל חיילי צבא ההגנה לישראל ולרפואתם של הפצועים
להקדשת העלון חייגו < **03-8000770**

▲ נר תמיד ▲

לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה

לעילוי נשמת

רפאל יעקב ישראל חי בן איריס

לעילוי נשמת

אליהו בן מורדורי

לעילוי נשמת

אורנה בת תמר

לעילוי נשמת

אסתר בת חנוך ועזריאל